

Jak se hasí slzy

Martínek seděl uprostřed pokojíčku a plakal. Nepřestal, ani když k němu přišla maminka a starostlivě se ho zeptala: „Broučku, co se ti stalo?“ Martínek neodpověděl. Maminka ho pohladila po hlavě, ale ani to jeho slzy nezastavilo. Bezradně se proto zvedla a odešla do ložnice pro kapesník.

Slzy kapaly na koberec, na kterém bylo vyobrazeno velké město. Silnice se na něm klikatily – jedna vedla k čerpací stanici, druhá k velkému obchodnímu domu a nechyběla ani hasičská stanice. Právě u ní byla zaparkována čtyři hasičská auta. Každé z nich mělo své stálé místo. Martínek totiž dobře věděl, že když se ozve poplach, není čas na zmatky a hasiči musí co nejdříve vyrazit k místu neštěstí.

„Sjedou po tyči, hupsnou do holínek, do auta a jedou,“ vyprávěl vždycky nadšeně mamince a s hlasitým houkáním jezdil s auty po koberci. Nejraději se proměňoval ve velitele zásahu, ale moc rád měl i velké auto s výsuvným žebříkem.

„Mami, hasíme! Sssss,“ pouštěl se Martínek kurážně do záchrany všech kobercových domů a vysvětloval mamince, že kromě hasičů se k místu neštěstí volá i policie a záchranka. Ve svých čtyřech letech sice ještě zápasil s oblékáním, ale už dobře věděl, jaká čísla je potřeba zavolat.

„Jedna, pět, nula!“ měl rozhodnuto hned, pokud šlo o hasiče.

„A jedna, pět, pět... to je policie?“ občas maličko znejistěl.

„Ale ne, to je přece záchranná služba,“ opravila ho maminka: „Policie má číslo jedna, pět, osm.“

„Jasně,“ souhlasil Martínek a pobízel maminku k dalšímu zásahu.

Jenže dnes se zdálo, že největší nešťastník, který potřebuje rychlou pomoc, je právě Martínek. Plakal tak moc, že to probudilo i Hasíka. Přestože by se podle jména mohlo zdát, že jde o nějakého mrňouse, opak byl pravdou. Hasík byl oblíbené Martínkovo hasičské auto s výsuvným žebříkem, kterému nechyběla ani hadice, uměl svítit světly a hlasitě houkat.

„Húú,“ dal o sobě Hasík vědět, když přijel k Martínkovi. Čekal, že se na něho kamarád usměje jako vždycky a pustí se s ním do hraní. Jenže nic se nestalo. Objel Martínka z druhé strany a zkusil to znovu, tentokrát hlasitěji: „Húúúú.“ Zase nic.

Hasík bezradně pozoroval Martínka, jak si drží ruce před očima a pláče a pláče. Coby hasičské auto byl zvyklý čekat, když se k němu ale Martínek otočil zády, rozhodl se zasáhnout.

„Kamaráde, co je ti?“ zeptal se.

Martínek se otočil za hlasem a nechápavě si Hasíka prohlížel. Netušil, že jeho oblíbené auto umí mluvit. Věděl, že dokáže houkat, a klidně i celý den. Často to byla až maminka, kdo ho umlčel, když přišla večer za Martínkem do pokoje a upozornila ho, že je čas spát. Ale že by mluvil? To přece nejde.

„No, konečně,“ oddychl si Hasík, když viděl, že Martínek na chvíli zapomněl na pláč. „Martínku, ty jsi chtěl, aby celé město zalila voda?“ pokoušel se zjistit. Martínek zavrtěl hlavou.

„Ale málem se ti to povedlo,“ upozornil ho Hasík a vyjel na průzkum kobercové části města, která byla mokrá od slz. „To by byla pro nás hasiče velká práce.“

„Ale vždyť nehoří,“ nechápal Martínek.

„Hasiči nepomáhají jen hasit oheň. Jezdí i na místa, kde lidi překvapí velká voda. Třeba když dlouho prší a voda zaplaví sklep nebo i celý dům,“ vysvětloval pyšně Hasík a Martínek si vzpomněl, že jednou v televizi také viděl hasiče u dopravní nehody.

„Přesně tak. Hasiči by tě dostali z nabouraného auta jedna dvě,“ chlubil se Hasík a nechtěl s tím přestat: „A také pomáhají, když přes cestu spadne strom nebo když zůstaneš uvězněný ve výtahu...“

„A pomůžou i někomu, komu je smutno?“ skočil mu Martínek do řeči.

Hasík překvapením couvl. „Smutno? Co to je?“ netušil, o čem jeho kamarád mluví.

„No, když se ti po někom stýská tak moc, že se ti chce plakat,“ snažil se Martínek Hasíkovi vysvětlit, co cítí. Ten si ale s jeho trápením nevěděl rady. Rozhodl se proto udělat něco nečekaného.

„Kamaráde, vydrž. Hned jsem zpátky,“ vykřikl a vycouval od Martínka tak rychle, až se jeho žebřík povážlivě zakymácel. Hasík si toho ale ani nevšiml a vyrazil rovnou k hasičské stanici.

Martínek ho pozoroval a nevěřil vlastním očím. Hasík totiž zabrzdil jen kousek od auta velitele zásahu. To bylo nejdůležitější ze všech hasičských aut. K místu neštěstí vždy vyjíždělo jako první, aby měl velitel dost času k naplánování strategie zásahu. Právě proto potřeboval co nejvíc odpočívat. Věděl to i Hasík, ale smutek kamaráda byl v tuhle chvíli důležitější.

Martínek sledoval, jak velitelskému autu blikla světla, když Hasík zahoukal. Po chvilce se obě auta rozjela směrem k Martínkovi.

„Martínku, tohle je Kápo,“ zadýchaně představil Hasík svého velitele. Martínek byl tak překvapený, že se na autíčko jen usmál.

„Martínku, Hasík mi říkal, že se ti stýská,“ promluvil Kápo rozvázným bručivým hlasem.

Martínek zakýval hlavou na souhlas.

„Hasík je ještě kluk, ale já toho už zažil. Hodně si také pamatuji z vyprávění kamarádů hasičů,“ prozradil mu Kápo: „A jedno ti, Martínku, prozradím. I hasičům je občas smutno a stýská se jim. Jsou to sice tvrdí chlapi, kteří zachraňují životy, ale i oni občas pláčou.“

„Opravdu?“ podivil se Martínek. Nikdy ho nenapadlo, že i jeho největší hrdinové mají někdy trápení. „A co jim pomůže?“ zeptal se Kápa na radu.

„Tak za prvé, velké hašení nechávají na mých hasičských autech,“ s úsměvem objel Kápo část koberce mokrou od slz. „A pak najdou někoho, komu o svém trápení můžou říct. Díky svojí práci dobře vědí, že i po velkém ohni zůstane jen dým, když se včas zasáhne. Takže když někomu řeknou o svém smutku, také z něj nakonec zbude jen těch pár slz.“

Martínek se zamyslel. Pak se usmál, protože ho napadlo, že o svém trápení řekne mamince. Radostí zvedl Hasíka i Kápa do výšky a pak si je k sobě přitulil: „Děkuji vám, kamarádi.“

Když v tom se ve dveřích objevila maminka s kapesníkem. Martínek vstal a i s autíčky se k ní vesele rozeběhl.